

Sygn. akt VII U 4432/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 stycznia 2020 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 16 sierpnia 2019 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Monika Roslan - Karasińska

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2019 r. **A. S.** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 sierpnia 2019 r.

znak: (...) W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wyjaśniła, że na podstawie ww. decyzji organ rentowy odmówił przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, którą złożyła w ZUS w dniu 18 lipca 2019 r. i która dotyczyła ponownego przeliczenia wysokości emerytury w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Odwołująca wskazała, że w okresie od 21 marca do 23 kwietnia 2019 r.

nie miała możliwości złożenia skargi o wznowienie, gdyż w tym czasie przebywała za granicą kolejno we W. i Francji, a od 4 kwietnia 2019 r. w Sanatorium w C..

Na uzyskanie informacji o wyroku Trybunału Konstytucyjnego i złożenie skargi

o wznowienie miała jedynie 3 dni robocze między wyjazdami, przy czym podczas tego krótkiego czasu przygotowywała się do wyjazdu do sanatorium i nie udało jej się złożyć odpowiedniej skargi (odwołanie k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 października 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał,

że w dniu 21 marca 2019 r. został ogłoszony wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia

6 marca 2019 r., stwierdzający, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie

art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei zgodnie

z art. 145 § 2 k.p.a. skargę o wznowienie postępowania można wnieść do organu rentowego w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, tj. do dnia 21 kwietnia 2019 r. Dni 21 i 22 kwietnia 2019 r. stanowiły przy tym odpowiednio pierwszy dzień Świąt Wielkiej Nocy, a tym samym dni wolne od pracy, wobec czego termin na zgłoszenie skargi upływał w dniu 23 kwietnia 2019 r. W przedmiotowej sprawie skarga o wznowienie została wniesiona w dniu 18 lipca 2019 r., tj. po upływie ustawowego terminu (odpowiedź na odwołanie k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. S., urodzona (...), ma przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r. na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 24 czerwca 2009 r. znak: E (...) (wniosek o emeryturę z 12.12.2008 r. k. 1-22 a.r., decyzja ZUS z 03.11.2008 r. k. 103 a.r. – tom E)

W dniu 29 marca 2016 r. A. S. złożyła w ZUS (...)Oddział w W. wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Po rozpoznaniu ww. wniosku ZUS(...)Oddział w W. decyzją z dnia 21 kwietnia 2016 r. znak: (...)przyznał odwołującej prawo do emerytury od 1 marca 2016 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury, obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, wyniosła 1.327,41 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że emerytura powszechna jest niższa od dotychczas wypłacanej emerytury wcześniejszej, wobec czego nadal wypłacana będzie emerytura przyznana na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w kwocie 1.432,73 zł (wniosek o emeryturę z 29.03.2016 r., decyzja ZUS z 21.04.2016 r. – nieoznaczone karty a.r.).

W dniu 6 marca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie o sygn.

P 20/16, na podstawie którego orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. Powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego weszło w życie z dniem 21 marca 2019 r. (okoliczność bezsporna).

W okresie od 16 do 22 marca 2019 r. A. S. przebywała na wyjeździe zagranicznym we W. w miejscowości M.. Następnie w okresie od 4 kwietnia 2019 r. do 25 kwietnia 2019 r. odwołująca przebywała w sanatorium w C.

z rozpoznaniem: niewydolność serca, napadowe migotanie przedsionków, niedomykalność zastawki dwudzielnej, zwyrodnienia wielostawowe, choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych, stan po artroskopowym leczeniu lewego kolana, otyłość, ostra infekcja dróg oddechowych. W trakcie pobytu odwołująca korzystała z leczenia klimatycznego, balneo-fizykalnego oraz farmakologicznego. W wyniku leczenia uzyskano poprawę samopoczucia, sprawności fizycznej i złagodzenia dolegliwości bólowych (wydruk z poczty e-mail k. 5 a.s., karta informacyjna k. 6 a.s.).

W dniu 18 lipca 2019 r. A. S. złożyła w (...) Oddziale ZUS pisemną prośbę o przywrócenie terminu na złożenie skargi dotyczącej wyroku TK w sprawie przeliczenia emerytury wg. nowych zasad dotyczących rocznika 1953. We wniosku odwołująca wskazała, że w okresie obowiązującym na złożenie skargi przebywała na leczeniu poszpitalnym w sanatorium w C. w dniach od 4 do 25 kwietnia. Do wniosku odwołująca załączyła kartę informacyjną z sanatorium (wniosek o przywrócenie terminu – nieoznaczone karty a.r.).

Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS(...) Oddział w W. wydał w dniu 16 sierpnia 2019 r. znak: (...)na podstawie której odmówił przywrócenia terminu do wniesienia skargo o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019

r. wszedł w życie 21 marca 2019 r., a zgodnie z art. 145a § 2 k.p.a. ubezpieczona mogła wnieść skargę o wznowienie postępowania w terminie do 23 kwietnia 2019 r., uwzględniając dni wolne od pracy (Święta Wielkanocne). Jednocześnie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie uprawdopodobniła we wniosku, że uchybienie powyższemu terminowi nastąpiło bez jej winy, gdyż przedłożona karta informacyjna z leczenia szpitalnego nie stwierdza jednoznacznie, aby choroba odwołującej przewlekłe uniemożliwiła złożenie wniosku o przeliczenie w wymaganym okresie, tj. od 21 marca 2019 r. do 23 kwietnia 2019 r., ponieważ w sanatorium przebywała w okresie od 4 kwietnia 2019 r. do 25 kwietnia 2019 r., więc miała czas na złożenie wniosku o przeliczenie emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego (decyzja ZUS z 16.08.2019 r. – nieoznaczone karty a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny, na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie skupiał się na tym, czy w przypadku odwołującej się A. S. zachodziły okoliczności umożliwiające przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16. Na podstawie tego wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego zostało opublikowany w Dzienniku Ustaw w dniu 21 marca 2019 r.

Zgodnie z art. 145a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 – dalej jako „k.p.a.”) można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Stwierdzenie, czy przyczyna wznowienia postępowania rzeczywiście wystąpiła w sprawie i jakie z tego wynikają skutki dla rozstrzygnięcia sprawy, mogą być wyłącznie efektem postępowania przeprowadzonego po wydaniu postanowienia na podstawie przepisu art. 149 § 1 i muszą być wyrażone

w decyzji wydanej w oparciu o art. 151 k.p.a. Stosownie zaś do art. 145a § 2 k.p.a. w sytuacji określonej w art. 145a § 1 k.p.a. skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Skoro więc powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 21 listopada 2019 r., to zgodnie z dyspozycją art. 145a § 2 k.p.a. miesięczny termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed ZUS w związku z powyższym wyrokiem upłynął w dniu 21 kwietnia 2019 r. Przy tym dni 21 i 22 kwietnia 2019 r. (kolejno niedziela i poniedziałek) przypadały odpowiednio na pierwszy i drugi dzień Świąt Wielkiej Nocy, które są ustawowo wolne od pracy. Podzielić należy zatem stanowisko organu rentowego co do tego, że stosownie do art. 57 § 3 i 4 k.p.a. termin na złożenie wniosku o wznowienie postępowania upływał w następnym dniu roboczym następującym po dniu wolnym od pracy, tj. 23 kwietnia 2019 r. (wtorek).

Wskazać przy tym należy, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny orzeczenia przez TK o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145a § 2 k.p.a., jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt (...) SA/Go 710/10, LEX 753130). Na gruncie Kodeksu postępowania administracyjnego instytucja ta jest uregulowana w art. 58 § 1 i 2 k.p., który stanowi, że w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy. Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin. Warunkiem przywrócenia uchybionego terminu jest zatem łączne spełnienie trzech przesłanek, co oznacza, że niespełnienie choćby jednej z nich skutkować powinno odmową przywrócenia terminu. Po pierwsze, konieczne jest wystąpienie przez zainteresowanego z wnioskiem o przywrócenie terminu i jednocześnie dopełnienie czynności, której się nie dopełniło w terminie. Po drugie, we wniosku należy uprawdopodobnić brak winy w uchybieniu terminu. I po trzecie, prośbę o przywrócenie terminu należy złożyć w ciągu siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 24 kwietnia 2018 r., (...) SA/Bd (...)).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zważył, że odwołująca w istocie nie spełniła żadnej z wymienionych wyżej przesłanek pozwalających na pozytywne rozpatrzenie złożonego przez nią wniosku o przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania. Przede wszystkim, zdaniem Sądu, odwołująca składając wniosek o przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania nie dokonała jednocześnie czynności, o której przywrócenie terminu wnosiła, tj. nie złożyła jednocześnie skargi o wznowienie postępowania. Treść wniosku odwołującej z 18 lipca 2019 r. nie pozwala na przyjęcie, że w przedmiotowym piśmie zostało sformułowane żądanie wznowienia postępowania zakończonego decyzją o przyznaniu jej emerytury powszechnej. Ogólne powołanie się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w sprawie przeliczenia emerytury wg. nowych zasad dotyczące rocznika 1953 w ocenie Sądu było niewystarczające do uznania, że odwołująca skutecznie dokonała czynności administracyjnoprosesowej w postaci złożenia skargi o wznowienie postępowania. Odwołująca nie wskazała m. in. decyzji ostatecznej organu rentowego, wydanej w sprawie, w której domagała się żądania wznowienia postępowania, jak również nie sformułowała wprost przedmiotowego żądania.

Już zatem z powyższej przyczyny odwołanie A. S. należało ocenić jako niezasadne, przy czym Sąd Okręgowy powziął również wątpliwości co do spełnienia pozostałych z przesłanek określonych w art. 58 § 2 k.p.a., w szczególności przesłanki uprawdopodobnienia przyczyn uchybienia terminowi na dokonanie czynności.

W orzecznictwie utrwalonym jest pogląd, że kryterium braku winy jako przesłanka zasadności wniosku o przywrócenie terminu wiąże się z obowiązkiem strony zachowania szczególnej staranności przy dokonywaniu czynności procesowej.

Przywrócenie terminu może mieć miejsce, gdy uchybienie terminu nastąpiło wskutek przeszkody, której strona nie mogła usunąć, nawet przy użyciu największego w danych warunkach wysiłku, gdy strona w sposób przekonujący zaprezentowaną argumentacją uprawdopodobni brak swojej winy, a przy tym wskaże, że niezależna od niej przyczyna istniała przez cały czas, aż do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu. Jako kryterium przy ocenie winy w uchybieniu terminu procesowego należy przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy a contrario zatem, przywrócenie terminu nie jest dopuszczalne, gdy strona dopuściła się choćby lekkiego niedbalstwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 października 2019 r., I OSK 401/18)

Argumentując stanowisko na poparcie wniosku o przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania odwołująca wskazała, że nie miała możliwości

jej złożenia w ZUS z uwagi na pobyt za granicą w dniach 16-22 marca 2019 r. (Włochy)

oraz 23-29 marca 2019 r. (Francja), jak również pobyt w sanatorium w C. w dniach 4-25 kwietnia 2019 r. Na okoliczność pobytu za granicą odwołująca przedłożyła jedynie wydruk wiadomości e-mail z 13 września 2019 r., z którego wynika, że w okresie

od 16 do 22 marca 2019 r. przebywała w miejscowości M. we W..

Odwołująca nie przedłożyła natomiast żadnych dowodów potwierdzających lub choćby uprawdopodobniających pobyt we Francji w okresie od 23 do 29 marca 2019 r., a tym samym nie wykazała, aby w tym czasie nie była w stanie złożyć skargi o wznowienie postępowania

z uwagi na pobyt za granicą. Jednocześnie Sąd miał przy tym na względzie, że okoliczności pobytu za granicą nie zostały podniesione w treści wniosku o przywrócenie terminu złożonym w ZUS. Podniesiona natomiast we wniosku okoliczność pobytu w sanatorium w C. w ocenie Sądu nie była wystarczająca do przyjęcia, że do uchybienia terminu na złożenie skargi doszło z przyczyn obiektywnych. Podzielić należy stanowisko organu rentowego, zgodnie z którym z przedłożonej do wniosku (jak również do odwołania inicjującego niniejsze postępowanie) karty informacyjnej nie wynika, aby stan zdrowia odwołującej uniemożliwiał jej powzięcie informacji o orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego zapadłym

w sprawie P 20/16. Wymaga podkreślenia, że informacje o wydaniu powyższego wyroku nie tylko były publikowane w dzienniku urzędowym, lecz również rozpowszechniane za pomocą różnych środków medialnych, w tym w telewizji, w prasie oraz na portalach internetowych,

a tym samym odwołująca odbywając leczenie o charakterze rehabilitacyjno-wypoczynkowym obiektywnie miała możliwość uzyskania stosownych informacji o wydaniu przedmiotowego orzeczenia. Sam pobyt w sanatorium w ocenie Sądu nie stanowił również przeszkody

w terminowym wniesieniu skargi o wznowienie w sprawie przeliczenia przyznanej jej emerytury powszechnej, w szczególności, że odwołująca nie wykazała, aby w okresie pobytu jej stan zdrowia uniemożliwiał jej sporządzenie pisma w tym przedmiocie.

Niezależnie od wspomnianych wyżej wątpliwości w zakresie wykazania przez odwołującą przyczyn uchybienia terminowi na złożenie skargi Sąd zważył, że odwołująca zakończyła pobyt w sanatorium z dniem 25 kwietnia 2019 r., tymczasem wniosek

o przywrócenie terminu na złożenie skargi został przez nią złożony dopiero w dniu 18 lipca 2019 r. Stąd też, nawet przyjąwszy najkorzystniejszy dla niej wariant, zgodnie z którym

w okresie od 16 marca 2019 r. do 25 kwietnia 2019 r. istniała obiektywna przeszkoda uniemożliwiająca wniesienie skargi o wznowienie postępowania, która ustała dopiero

w ostatnim dniu pobytu odwołującej się w sanatorium, to bieg 7-dniowego terminu

na złożenie wniosku o przywrócenie terminu rozpoczął się w dniu 26 kwietnia 2019 r.

i zakończył z dniem 3 marca 2019 r. Powyższe oznacza, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony przez odwołującą z co najmniej dwumiesięcznym opóźnieniem.

Tymczasem przesłanka dochowania siedmiodniowego terminu jest pierwotna w stosunku

do pozostałych podstaw uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu, a jej niedochowanie zawsze skutkuje nieuwzględnieniem tego wniosku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 27 listopada 2019 r., (...) SA/Kr 951/19).

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał zatem, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu, gdyż odwołująca nie uprawdopodobniła okoliczności wskazujących na brak jej winy w uchybieniu terminu, a ponadto nie spełniła pozostałych przesłanek pozwalających na przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania. Zdaniem Sądu wniosek o przywrócenie terminu nie mógł zostać korzystnie rozpoznany przez organ rentowy z uwagi na jego w istocie szczątkową treść w zakresie przedstawienie okoliczności, które miały go uzasadniać, z kolei w toku postępowania odwołująca przedstawiła faktów mogących prowadzić do zmiany przyjętego w skarżonej decyzji stanowiska organu rentowego.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Na marginesie powyższych rozważań Sąd wskazuje, że problematyka stanowiąca przedmiot rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 6 marca 2019 r. skutkowałą podjęciem przez ustawodawcę inicjatywy w zakresie uregulowania sposobu przeliczania emerytury z uwzględnieniem braku w aktualnym stanie prawnym art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W dniu 15 maja 2019 r. wniesiono senacki projekt ustawy mający na celu przywrócenie większej podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy pobrali wcześniejszą emeryturę bez obiektywnej wiedzy, że kwoty wcześniej pobranej emerytury pomniejszą emeryturę powszechną. Projekt ten z dniem 15 lipca 2019 r. przekazano do Sejmu w celu kontynuowania prac legislacyjnych, które ostatecznie nie zostały zakończone przed końcem VIII kadencji Sejmu, co też, zgodnie z obowiązującą w Parlamencie Rzeczypospolitej Polskiej zasadą dyskontynuacji, skutkuje stwierdzeniem, że dalsze prace nad tym projektem nie będą kontynuowane. Sąd wskazuje przy tym, że na dzień 13 listopada 2019 r., Marszałkowi Senatu RP przedłożono tożsamy do wspomnianego powyżej senacki projekt o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ((...) nr 12), co pozwala zakładać, że kwestia ustalania emerytury powszechnych osób urodzonych w (...) roku poruszona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. będzie przedmiotem działań legislacyjnych ustawodawcy w ramach obecnej kadencji Parlamentu RP.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

K.S.